

→ vzdálené golfové hřiště, které označil za prvotřídní. Já plavala v novém hotelovém kruhovém bazénu pro dospělé. V bazénu jsou zabudované reproduktory, z nichž se pod vodou line nezřetelná hudba. (Odděleně je tu ještě jeden bazén, amébiho tvaru, v němž se mohou cachtat děti.)

Marinovaný fík, humrové ravioli

Náš první večer v hotelu jsme se rozhodli povečeřet v Dining Room, která se hledbá vybraným francouzským menu a od mužů vyžaduje saka. Ovšem, jak jsme vycházeli dovnitř, cítili jsme se ohromně úplně něčím jiným. Fádni

výzdoba a uvnitř téměř nebylo živé duše. Takže jsme raději požádali vrchní číšnici, aby naši rezervaci přesunula do družnější restaurace hned vedle, Grill Roomu. („Žádný problém,“ řekla nám, „stává se to často.“) No, tenhle druhý podnik se také ukázal být pěkně „mastným“. První, co číšník donesl, byla jednohubka připravená z fíku marinovaného v balsamikovém octě se zmrzlinou foie gras. (Vlastně to vůbec nebylo špatné a alespoň to byla pozornost podniku.) Jako předkrm jsme si dali krabí maso a salát. Já jsem pak měla lahodného platýze s humrovými ravioli, zatímco manžel si objednal chilského mořského okouna s hráškovým rizotem. O citrónový koláč s kokosovým sorbetem jsme se podělili a cítili se báječně, dokud nepřišel účet – s vínem a spopitným

FOTO: ARCHIV

to celé dohromady dělalo nějakých 330 dolarů.

Přijďte včas, zkrátíme vám čas

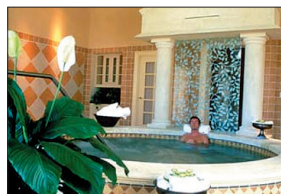
Zamluvili jsme si pár hodin v hotelových lázních, třípatrovém kruhovém paláci s šatnami z masivního mramoru a komfortem, jaký si jen lze představit. Usrkla jsem sójovo-ovocný koktejl z lázeňského baru, ale nechala jsem si ujit ponoření se do minerálního bazénu na venkovní lázeňské terase. Lázně sice avizují léčivé minerály, ale to, co jsem viděla na hladině, vypadalo spíš jako nějaká olejová skvrna. (Mluvčí hotelu říká, že mají v plánu umístit k bazénu tabulku vysvětlující, co je obsahem lázně.) Namísto toho jsem si zašla do sauny a vyvalovala se v obrovském krytém vířivém bazénu napájeném

kaskádovitou fontánou a zírala při tom na hvězdy připomínající žárovčičky, jimiž je ozdobený klenbovitý tmavomodrý strop.

Zaměstnanci vítají hosty lázní v šatně tím, že jim připomínají, aby určitě byli do-

chvilní. V lázeňské recepci tak výkonní nebyli, když jsme tam přišli, u přepážky měli dost velké problémy vyznat se ve svém počítačovém systému. (Mluvčí tvrdí, že akorát před nedávnem přešli na

nový.) A ačkoliv jsem během víkendu přišla třikrát, již v županu a vždycky včas, po každé jsem musela čekat nejméně půl hodiny, než na mne přišla řada. Manikúra a pedikúra, která měla trvat hodinu a půl, byla v takovém skluzu, že se mnou byli hotoví za čtyřicet minut.

Na druhou stranu, bylo trochu těžké se rozzlobit. Manikérka nabídla odečíst stodolový poplatek, když jsem se zmínila o kratší délce, a byla tak milá, že jsem její nabídku odmítla. Lépe jsem se cítila na aromaterapeutické masáži čerstvými citrusovými oleji a dokonce se nechala masérkou přemluvit, že příští den přijdu na hydroterapeutickou masáž. Ta zahrnovala horkou vanu, malé papírové bikiny a silné vodní masážní stříky. A po pravdě mi pomohla uvolnit ztuhlé svaly.

Naples: korunní klenot pobřeží

Když jsme si dost užili hotelových vymožeností, zamířili jsme pronajatým autem do centra Naples a projížděli nekonečným koridorem shopping center a obchodů s nábytkem, které nesly pozoruhodné názvy (třeba „Not just Futons and Barstools“, tedy „Nejen futony a barové stoličky“). Ale když se člověk ocitne v samotném centru Naples se všemi krásnými obchody, honosnými vilami a luxusními restauracemi, je snadné pochopit, proč místní obyvatelé nazývají své město korunním klenotem platinového pobřeží. V sobotu večer jsme seděli na venkovním patiu podniku Campiello a pozorovali dospělé jedince zaplouvající do barů a vyplouvající z barů. Působilo to na nás jako miamská South Beach pro usedlejší: našim jednoznačným favoritem byl šedovlasý muž, který neustále kroužil kolem dokola ve starobylém kabrioletu Mercedes a na sedadle spolujezdce trůnilo obří vycpané zvíře.

Bylo fajn odpočinout si na chvíli od hotelu, ale rádi jsme se pak vrátili do našeho apart-

má, posadili se na balkón a dívali se na měsíc ozařující Mexický záliv. Alespoň, že ten svit nebyl za zvláštní příplatek.

LAURA LANDROVÁ

Text vyšel ve Wall Street Journal Europe
Přeložila Adéla Poláková